

Édouard Louis

OPRAVITI Z EDDYJEM

prevedel
Andrej Pleterski

Didieru Eribonu

*Izgovarjanje mojega imena
prvič ničesar ne poimenuje.*

Marguerite Duras,
Zamaknjenost Lol V. Stein

PRVA KNJIGA

Pikardija
(konec 90. let–začetek tisočletja)

SREČANJE

Iz otroštva se ne spominjam ničesar srečnega. Pa nočem reči, da v tistih letih nikoli nisem občutil sreče ali veselja. Samo to, da je trpljenje totalitarno: izbriše vse, kar se ne sklada z njegovo ureditvijo.

Na hodniku sta se pojavila fanta, prvi visok, rdečelas, drugi majhen, sključen. Visoki rdečelasec je pljunil *Nastavi ksiht*.

Hrkelj mi je počasi polzel po obrazu, rumen in gost, kot tista hrupna sluz, ki maši grlo ostarelim ali bolnim, ostro in gnilobno smrdeča. Rezek, vreščeč smeh obeh fantov *Lej, po celi faci, mater mu jebem*. Z očesa mi polzi proti ustnicam, tik pred tem je, da mi pride v usta. Ne upam si ga obrisati. Lahko bi ga, zadoščal bi rokav. Zadoščal bi delček sekunde, droben gib, pa hrkelj ne bi prišel v stik z mojimi ustnicami, ampak tega ne naredim, iz strahu, da bosta užaljena, iz strahu, da se bosta še bolj ujezila.

Nisem si predstavljal, da bosta to naredila. Nasilje mi sicer ni bilo tuje, nikakor. Že odkar pomnim, sem lahko spremljal, kako se moj pijani oče pri vходу v bife tepe z drugimi pijanci, kako jim polomi nos ali zobe. Z ljudmi, ki preveč zatopljeno gledajo mamo in jih oče pod vplivom alkohola nadira *Kdo misliš, da si, da mi tako buljiš v ženo, ti kurba*. Mama pa ga hoče

pomiriti *Pomiri se, dragi, pomiri*, a njeni ugovori so prezrti. Naposled so morali posredovati očetovi prijatelji, takšno je bilo pravilo, biti pravi prijatelj, *fejst kolega*, je pomenilo tudi to, pognati se v bitko, da spraviš narazen očeta in ta drugega, žrtev nadelanosti, čigar obraz so nato prekrivale rane. Ko je ena naših mačk skotila mladiče, sem videl, kako oče pravkar skotene mucke spravlja v plastično vrečko iz špecerije, potem pa z njo tolče ob betonski robnik, dokler se vrečka ne napolni s krvjo, mijavkanje pa preneha. Pred tem sem ga že videl, kako je na vrtu prašičem rezal vratove in pil še vročo kri, ki jo je puščal za izdelavo krvavic (kri na njegovih ustih, bradi, majici) *To je najboljše, kri, ko ravno priteče iz živali, ki crkne*. Kriki umirajočega prašiča, ko mu je oče rezal sapnik, so se razlegali po vsej vasi.

Star sem bil deset let. V šoli sem bil novinec. Ko sta se pojavila na hodniku, ju nisem poznal. Nisem poznal njunih imen, kar v tem poslopju s komaj dvesto učenci, kjer so se vsi hitro seznanjali, ni bil ravno pogost pojav. Njuna hoja je bila počasna, smejala sta se, nikakršne agresivnosti nista izkazovala, zato sem najprej pomislil, da sta prišla, da se spoznamo. Nisem pa razumel, zakaj velika dva prihajata nagovorit mene, ki sem zelenec. Šolsko dvorišče je med odmorom delovalo enako kot preostanek sveta: veliki se niso družili z malimi. Ko je govorila z delavci je mama pravila *Mi mali ne zanimamo nobenega, še najmanj ta velike buržuje*.

Na hodniku sta me vprašala, kdo sem, če sem jaz tisti *Bellegueule*, o katerem se vsi pogovarjajo. Zastavila sta mi vprašanje, ki sem si ga nato neutrudno ponavljal še mesece, leta:

A si ti peder?

Ko sta ga izgovorila, sta ga vame vpisala za vse večne čase kot stigmo, znamenje, kakršna so stari Grki z razbeljenim železom vžgali ali z nožem vrezali v telo odklonskih posameznikov, nevarnih za skupnost. Obšlo me je začudenje, kajti ni bilo prvič, da mi je kdo rekel kaj takega. Na žalitve se nikoli ne privadiš.

Občutek nemoči, izgube ravnotežja. Nasmehnil sem se – in beseda *peder*, ki se mi je razlegala v glavi, se tam razpočila, ter v meni zadrhtela s frekvenco mojega srčnega ritma.

Bil sem suhe postave, zagotovo sta moja zmožnost obrambe ocenila kot šibko, skorajda nično. Pri tistih letih sta me starša pogosto klicala okostnjak, oče pa je brez konca ponavljal ene in iste šale *Tako je suh, da si mora zunaj dat kamne v žep, da ga ne odpihne*. Tako v vasi kot tudi v moji družini je bila teža vrlina in radi so pravili *Boljše to, kot pa da umreš od lakote, to ni slaba bolezen*.

(Naslednje leto sem si, naveličan družinskega sarkazma na račun svoje teže, zadal, da se bom zredil. Pri šolskem vходу sem z denarjem, za katerega sem naprosil teto – starša mi ga nista mogla dati – kupoval vrečke čipsa in se basal z njim. Jaz, ki sem dotlej zavračal premastne jedi, ki jih je pripravljala mama, prav zato, da ne bi postal kot oče in moja brata – mama je

bila ogorčena *Saj ti ne bo ostalo v riti* – sem nenadoma sklenil, da bom požrl vse, kar mi pride pod roke, kot žuželke, ki se pomikajo v oblakih in radirajo celotne pokrajine. V enem letu sem pridobil kakšnih dvajset kilogramov.)

Najprej sta me porivala s konicami prstov, ne preveč surovo, še vedno v smehu, hrkelj je bil še vedno na obrazu, nato pa vse močnejše, dokler mi nista začela butati glave ob zid. Nič nisem rekel. Eden me je zgrabil za roke, drugi pa me je brcal, vse manj nasmejan, vse bolj resen v svoji vlogi, obraz je izražal vse večjo osredotočenost, bes, sovražnost. Spomnim se: udarcev v želodec, bolečine, ki jo je povzročal trk med mojo glavo in opečnatim zidom. Na to razsežnost ljudje ne pomislijo, na bolečino, na telo, ki na vsem lepem utrpi udarec, ki je ranjeno, podpluto. Ob takem prizoru pomislijo na ponižanje, nerazumevanje, strah, na bolečino pa ne.

Udarci v želodec so mi jemali sapo, dihanje se je prekinjalo. Kar najbolj sem odpiral usta, da bi skozi prihajal kisik, naprezal sem prsni koš, vendar zrak kar ni hotel vstopiti; občutek, kot da imam pljuča nenadoma polna nekakšnega strjenega soka, svinca. Na lepem sem začutil vso težo pljuč. Telo mi je drhtelo in zdelo se je, da ni več moje, da se ne odziva več na mojo voljo. Kot postarano telo, ki se osvobodi duha in ga duh zapusti, noče ubogati. Telo, ki postane breme.

Smejala sta se (značilnost nižjih družbenih razredov, preprostost malih ljudi, ki se radi smejejo, *dobrovoljčki*), ko mi je obraz zaradi pomanjkanja kisika pordečel. V oči so mi samodejno privrele solze, pogled se mi je skalil, kot če se ti zatakne slina ali kakšna hrana. Nista vedela, da mi tečejo, ker se dušim, domišljala sta si, da jočem. Postajala sta nestrpna.

Ko sta se mi približala, sem zavohal njun zadah – po pokvarjenih mlečnih izdelkih, crkovini. Zobje, kot moji, verjetno še nikoli umiti. Z ustno higieno svojih otrok se vaščanke niso kaj prida ubadale. Zobozdravnik je bil predrag in pomanjkanje denarja se je zmeraj sprevrglo v izbiro. Mame so pravile *So tudi še važnejše stvari v življenju*. Zanimarjenost svoje družine in svojega družbenega razreda še vedno plačujem s hudimi bolečinami, neprespanimi nočmi, in precej let pozneje, ko sem prišel v Pariz, na *École normale supérieure*, so me sošolci spraševali *Zakaj te starši niso peljali k ortodontu*. Moje laži. Odgovoril sem jim, da sta se starša, malce preveč boemska intelektualca, tako zelo zavzemala za mojo literarno izobrazbo, da sta občasno zanemarila moje zdravje.

Veliki rdečelasec in mali grbavec sta se drla na hodniku. Vrstile so se zmerljivke z udarci, na drugi strani pa, še vedno, moj molk. *Peder, pedrula, buzerant, toplovodar, homič, topli, ritopik, tetka, žiža, buzi, feget, fafača, keka* ali pač *homoseksualec, gej*. Včasih smo se srečali na stopnišču, kje se je trlo učencev, drugič pa sredi dvorišča. Vpričo drugih me nista hotela tepsti,

tako neumna nista bila, lahko bi ju izključili. Zadovoljila sta se s kakšno zmerljivko, kar *peder* (ali kakšno drugo). Nihče ni dal vedeti, toda vsi so jo slišali. Mislim, da so slišali vsi, kajti spominjam se zadovoljnih nasmeškov, ki so se jim narisali na obrazu na dvorišču ali hodniku, kot da uživajo, ko vidijo ali slišijo, kako veliki rdečelasec in mali grbavec stvari postavita na svoje mesto, ko povesta, kar potihoma vsi mislijo in šepetajo, kadar grem mimo, ko slišim *Lej, to je Belle-gueule, tisti homič*.

MOJ OČE

Moj oče, torej. Leta 1967, ko se je rodil, ženske iz naše vasi še niso hodile v porodnišnico. Rojevale so doma. Mama ga je na svet spravila na kanapeju, prežetem s prahom, pasjo in mačjo dlako, umazanijo blatnih čevljev, ki si jih pri vhodu nihče ni sezuval. Vas seveda premore ceste, ampak tudi številne kolovoze, ki so še danes v rabi, kjer so se igrali otroci, nebetonirane prašne ali makadamske poti vzdolž njiv, kolovoze, ki na deževne dni spominjajo na živi pesek.

Pred šolo sem se s kolesom večkrat vozil po kolovozih. Med špice sem vstavil košček kartona, da bi, ko sem poganjal, brnelo kot motor.

Oče mojega očeta je popil veliko alkohola, pastisa in vina iz petlitrskega kanistra kot večina moških iz vasi. Alkohol, po katerega so hodili v špecerijo, ki služi tudi kot bife, prodajalna tobačnih izdelkov in kruha. V njej je mogoče nakupovati ob vsakršni uri, dovolj je, da lastnikom potrkaš na vrata. In ti grejo na roko.

Njegov oče je veliko pil, in ko se je napil, je pretepal njegovo mamo: na vsem lepem se je obrnil proti njej in jo začel žaliti, vanjo metati vse mogoče predmete, ki so mu prišli pod roko, včasih celo svoj stol, nato pa jo mlatiti. Moj oče, čisto majhen, ujet v telo slabotnega

otroka, pa ju je gledal, nemočno. Potihoma kopicil sovraštvo.

Ničesar mi ni povedal o tem. Oče ni govoril, še najmanj o teh stvareh. Z njimi se je ukvarjala mama, to je bila njena ženska vloga.

Nekega jutra – očetu je bilo pet let – je njegov oče za vedno odšel, nenapovedano. O tem mi je pripovedovala stara mama, ki mi je prav tako posredovala družinske zgodbe (še vedno vloga ženske). Mnogo let zatem se je na ta račun smejala, srečna, da se je končno rešila moža. *Enkrat je zjutraj šel na šiht v fabriko, pa se nikoli ni vrnil, z večerjo smo ga čakali.* Bil je tovarniški delavec, on je domov prinašal plačo, in ko je izginil, je družina ostala brez denarja, pri šestih ali sedmih otrocih skorajda brez kruha.

Moj oče ni nikoli pozabil, pred mano je govoril *Ta prasec frdamani nas je zapustil, mamo je pustil brez vsega, poščijem se nanj.*

Na dan, ko je oče mojega očeta petintrideset let pozneje umrl, smo bili v glavnem prostoru, pred televizijo, v družinskem krogu.

Mojega očeta je po telefonu poklicala njegova sestra ali nekdo iz hospica, kjer je njegov *foter* podlegel. Ta oseba mu je po telefonu povedala *Tvoj – vaš – oče je preminil, rak, predvsem pa zdrobljena stegenica zaradi nesreče, poškodba, pri kateri je prišlo do zapletov, vse smo naredili, vendar ga ni bilo več mogoče rešiti. Splezal je na drevo, da bi posekal veje, in odsekal tisto, na kateri je sedel.* Ko je tisti po telefonu izrekel ta stavek, sta se starša tako glasno zakrohotala, da je trajalo, preden sta spet prišla do sape. *Da ti gre odsekat vejo,*

na kateri sedi, kreten, ampak ni bilo druge. Nesreča, zdrobljena stegenica. Ko so ga obvestili, je oče poskočil od veselja in rekel mami *Pa je crknil, gnusoba*. Pa tudi *Grem nabavit eno flašo, da proslavimo*. Čez nekaj dni naj bi praznoval štiridesetletnico in še nikoli ni bil videti tako srečen, rekel je, da v razmiku vsega nekaj dni praznuje kar dva dogodka, dve priložnosti, da *se ga usuje*. Večer sem preživel z njima, nasmejan kot otrok, ki podoživlja stanje, v katerem vidi svoja starša, ne da bi sploh vedel, kako in kaj (tudi v dneh, ko je jokala, sem posnemal mamo, ne da bi razumel, kako in kaj; jokal sem). Oče je celo razmišljal, da bi mi kupil oranžado in slane piškote. Nikoli nisem vedel, če je potihoma trpel, če se je ob razglasitvi očetove smrti smejal, kot se utegne smejati nekdo, ki je deležen pljunkov po obrazu.

Oče je v šolo nehal hoditi že zelo mlad. Ljubši so mu bili večerni plesi v sosednjih vaseh, pretepi, ki so jih nepogrešljivo spremljali, vožnje z mopedom – pravili so mu *prdula* – do ribnikov, kjer je več dni ribaril, dneve pa je preživiljal tudi v garaži, kjer je predeloval svoj skuter, *friziral svojo makino*, da bi bila zmogljivejša, hitrejša. Celó ko je šel na srednjo šolo, je bil tam večino časa izključen zaradi izzivanja učiteljskega osebja, žalitev, izostankov.

Veliko je govoril o pretepih *Ko sem bil star petnajst ali šestnajst, se nisem bal nobene stvari, nonstop sem se tolkel po šoli ali pa po plesih pa s kolegi smo se ga nažgali. Dol nam je viselo, zajebavali smo se in, ja, če*

bi me takrat v fabriki vrgli na cesto, bi si pač našel drug šiht, ne tako kot danes.

In seveda je svoje šolanje na srednji šoli prenehal in se zaposlil kot delavec v tovarni medeninastih izdelkov, kot njegov oče, stari oče in prastari oče.

Vaški dedci, ki so utelešali vse moške vrednote, tako čislane, se niso hoteli ukloniti šolskemu redu, pomembno jim je bilo, da so pravi dedci. Ko je oče za katerega svojih bratov ali bratrancev uporabil izraz *dedec*, sem v njegovem glasu zaznal občudovanje.

Nekega dne mu je moja mama sporočila, da je noseča. To je bilo v začetku devetdesetih let. Dobila naj bi sina, mene, njegovega prvega otroka. Mama je imela že dva iz prvega zakona, mojega starejšega brata in starejšo sestro, ki ju je spočela s prvim možem, alkoholikom, ki je pozneje umrl za cirozo in so ga po več dnevih našli stegnjenega na tleh. Z napol razpadlim telesom, na katerem je mrgolelo črvov, še posebej na njegovem razpadlem obrazu, kjer se je do kosti razgalila njegova čeljust, na kateri so gomazele ličinke, sredi cirozno rumenkastega obraza je bila luknja v velikosti žogice za golf. Mojega očeta je zelo razveselilo. V vasi ni štel samo, da si dedec, marveč da znaš tudi iz svojih fantov narediti dedce. Očetje so svojo moško identiteto krepili s svojimi sinovi, ki jim je bilo zato treba posredovati možate vrednote, in moj oče naj bi naredil prav to, iz mene naredil dedca, v igri je bil njegov moški ponos. Zaradi ameriških nadaljevank, ki jih je gledal po televiziji (še vedno televiziji), je sklenil, da mi bo dal ime Eddy. Z družinskim priimkom,

ki ga je prenesel name, z vso preteklostjo, s katero je bil priimek obremenjen, nosil naj bi torej ime Eddy Bellegueule. Ime pravega dedca.

VEDENJE

Zelo hitro sem pokopal upe in sanje svojega očeta. Težavo so prepoznali že v prvih mesecih mojega življenja. Zdelo se je, da sem se tak rodil; nikoli ni nihče razumel njenega izvora, nastanka, od kod prihaja ta neznana sila, ki se me je polastila ob rojstvu, zaradi katere sem jetnik lastnega telesa. Ko sem se začel izražati, se učiti govora, je moj glas samodejno privzel žensko intonacijo. Bil je višji kot pri drugih dečkih. Vsakič, ko sem spregovoril, so mi roke burno opletale v vse smeri, se zvijale, mešale zrak.

Moja starša sta temu rekla *izpadi*, pravila sta mi *Nehaj s temi svojimi izpadi*. Spraševala sta se *Zakaj se Eddy obnaša ko kak topli bratec?* in mi zapovedovala *Ustavi se, nehaj že tako blesavo krilit*. Mislila sta, da sem se odločil, da bom požensčen, da se grem nekakšno lastno estetiko, da bi jima nagajal.

Toda vzroki za to, kakšen sem, niso bili znani niti meni samemu. To vedenje me je obvladovalo, si me podrejalo, tega visokega glasu si nisem izbral sam. Kot si tudi nisem izbral svoje hoje, mencanja stegen z leve na desno, ko sem se premikal, poudarjenega, preveč poudarjenega, niti cvilečih vzdikov, ki so mi uhajali iz telesa, ki jih nisem potiskal ven sam, ampak so mi dobesedno uhajali iz grla, če sem se začudil, navdušil ali prestrašil.

Redno sem zahajal v otroško sobo, temno, ker v njej ni bilo luči (nismo imeli dovolj denarja, da bi tam uredili pravo razsvetlitev, obesili lesteneč ali navadno žarnico: soba je imela le eno namizno lučko).

Tam sem izmaknil sestrina oblačila, si jih oblačil in se v njih šel modno revijo; pomeril sem vse, kar je bilo mogoče pomeriti: kratka, dolga krila, pikčasta ali progasta, kratke majice, raztegnjene, dekoltirane, oguljene, luknjaste, pa čipkaste ali podložene nedrčke.

Ti nastopi, katerih edini gledalec sem bil, so se mi zdeli najlepši, kar mi jih je bilo dano videti. Na jok mi je šlo, tako lep sem se zdel samemu sebi. Srce se mi je skoraj razpocolo, tako zelo se je pospešil njegov ritem.

Po zanosnih trenutkih modne revije sem se ves zadihan na vsem lepem počutil trapastega, umazanega od dekliških oblačil, ki sem jih imel na sebi – ne le to, občutil sem celo gnus nad sabo, pobil me je naval norosti, ki me je gnal v preoblačenje v ženska oblačila, kot v dneh, ko pijanost ali razpuščenost povzročita bedasto obnašanje, ki ga naslednji dan, ko učinek alkohola popusti, obžaluješ, od tvojih dejanj pa ostane le boleč, sramoten spomin. Pomislil sem, da bi tista oblačila razrezal, zažgal, zakopal nekam, kamor nikoli nihče ne bo stopil.

Moj okus se je vedno samodejno nagibal k ženskemu, ne da bi vedel ali razumel, zakaj. Rad sem imel gledališče, popevkarice, punčke, medtem ko sta moja brata (do neke mere tudi sestri) imela raje videoigrice, rap in nogomet.

Medtem ko sem rasel, sem na sebi čutil vse težje očetove poglede, grozo, ki je naraščala v njem, nemoč

pred pošastjo, ki jo je ustvaril in ki vsak dan še dodatno potrjuje svojo anomalijo. Mamo pa je, kot se je zdelo, situacija prehitela, zelo zgodaj je dvignila roke. Pogosto sem pomislil, da bo lepega dne odšla, na mizi pa pustila le nekaj besed, s katerimi bo razložila, da ne zmore več, da ni prosila za to, za sina, kot sem jaz, da ni pripravljena na tako življenje in da zahteva pravico, da me zapusti. Druge dni sem mislil, da me bosta starša odpeljala ob rob kakšne ceste ali na konec gozda in me pustila tam, kot se pušča živali (vedel sem, da tega ne bosta naredila, nemogoče, tako daleč ne bosta šla, sem pa na to večkrat pomislil).

Vsa iz sebe zaradi stvora, ki jima je uhajal izpod nadzora, sta se moja starša zagrizeno trudila, da bi me vrnila na prava pota. Vznemirjala sta se, mi govorila *Malo je premaknjen, nič se ga ne prime*. Večino časa sta mi pravila *topli bratec*, in *topli bratec* je bila zanj daleč najhujša žaljivka – to je bilo čutiti v njenem tonu – tista, ki je izražala največji gnus, veliko bolj kot *kreten* ali *budalo*. V tem svetu, v katerem so bile na piedestalu moške vrednote, je celo moja mama zase govorila *Mam jaz jajca, ne me jebat*.

Oče je mislil, da me bo utrdil nogomet, zato mi je predlagal, da ga začnem trenirati, kot on v mladosti, kot moji bratranci in moja brata. Upiral sem se: že pri teh letih sem se želel ukvarjati s plesom; kot moja sestra. Sanjaril sem, da sem na odru, si predstavljal drese, bleščice, množice, kako mi vzklikajo, jaz pa jih pozdravljam, presrečen, prepoten – a ker sem se zavedal sramote, ki bi si jo s tem nakopal, tega nisem

nikoli priznal. Neki drugi deček v vasi, Maxime, ki se je ukvarjal s plesom, ker sta ga k temu, ne da bi kdo poznal razloge, zavezala njegova starša, je bil tarča posmeha drugih. Nadeli so mu vzdevek *Plesalka*.

Oče me je rotil *Vsaj brezplačno je pa z bratom boš pa s prijatelji iz vasi. Daj, probaj. Prosim te, probaj.*

Privolil sem, da grem enkrat tja, veliko bolj iz strahu pred povračilnimi ukrepi kot iz želje, da bi mu ugodil.

Šel sem in se vrnil – prej kot drugi, kajti po treningu smo morali nazaj v slačilnico, da se preoblečemo. Toda zgrožen in prestrašen sem ugotovil (in moral bi pomisliti na to, vsi to vejo), da so tuši tam skupni. Vrnil sem se in očetu povedal, da ne morem nadaljevati *Nočem več igrat, ne maram nogometa, to ni zame*. Nekaj časa je vztrajal, potem pa je odnehal.

Bila sva na poti v bife, ko je oče naletel na predsednika nogometnega kluba, ki so mu pravili Čik. Z izrazom, ki si ga nadenejo ljudje, kadar se začudijo, z dvignjeno obrvjo, ga je Čik vprašal *Zakaj sin ne prihaja več*. Videl sem, kako je oče povetil pogled in izustil laž *Hm, malo je bolan*, z nerazložljivim občutkom, ki obide otroka, soočenega z osramočenostjo svojih staršev v javnosti, kot bi svet v samcati sekundi izgubil temelje in smisel. Dojel je, da mu Čik ne verjame, in se poskusil izvleči *Pa saj veš, da je Eddy malo poseben, no, ne ravno poseben, pač čuden, raje v tišini gleda televizijo*. Nazadnje je z videzom obžalovanja, z begavim pogledom priznal *No, v bistvu ne mara nogometa, bi rekel*.

Mislim, da so me zunaj mojega doma, v vasi na severu s komaj tisoč prebivalci, v kateri sem odraščal, kot fantiča kar marali. Tam je bilo tudi vse tisto, kar se pripoveduje o otroštvu na podeželju, in to mi je bilo prijetno: dolga pohajkovanja po gozdu, hišice, ki smo si jih tam gradili, ogenj v kaminu, toplo mleko, sveže, s kmetije, skrivalnice v koruznem polju, tišina, ki pomirja uličice, starka, ki deli bombone, po vseh vrtovih jablane, slive, hruške, eksplozija jesenskih barv, listje, ki prekriva pločnike, noge, ki se zatikajo, zarivajo v teh gorah listja; kostanji, ki padajo ob istem času, v jeseni, in bitke, ki smo jih uprizarjali. Kostanji so zelo boleli, domov sem prihajal ves v modricah, ampak se nisem pritoževal, ravno nasprotno. Mama je govorila *Upam, da si povzročil več modric, kot si jih staknil, tako se ve, kdo je zmagovalec.*

Nisem prav redko slišal, kako se je naokoli govorilo *Tamali Bellegueule je pa malo poseben*, pri tistih, s katerimi sem se pogovarjal, pa sem neredko tudi izzval porogljive nasmeške. Zlasti pa sem kot poženščen vaški čudak sprožal nekakšno hudomušno presunjenost, zaradi katere sem bil na varnem, kot Jordan, moj sosed z Martiniqua, edini temnopolti človek kilometre naokoli, ki so mu pravili *Že res, da ne maram črncev, zdaj vidiš naokoli samo še njih, povsod delajo sranje, se grejo vojne v svojih državah ali pa pridejo sem pa zažigajo avte, ampak ti, Jordan, ti si pa v redu, ti nisi tak, tebe imamo pa radi.*

Vaščanke so pohvalile mojo mamo *Tvoj sin Eddy je pa zelo olikan, ni tak kot drugi, to se takoj vidi.* In mama je bila ponosna; ko se je vrnila, me je pohvalila.